

Ви щасливі, холодні зорі,
Ясні, тверді, ченаче з кришталю,
Як би я була зіркою в небі,
я б не знала ні /шаст/ туги ні жалю.

/Ви казали/
Люде кажуть:
/Часто кажуть/

/Всі ми бачим/ясні зорі
То найкраще в цілім світі",
Чи/гадали ви/ гадає хто при тому,
Що за світом є ще кращі?
У ночі, у сонних мріях
Летимо ми геть од світа,
Хто летить в безодню чорну,
Хто ~~хр~~ в сріблясті імперії
Хто хаос непевний бачить,
Хто з зірками водить коло,
А як тільки сонце гляне
І /зірки/хаос і зорі зникнуть,
І хаос і зорі зникнуть,
Стане рівно, ясно, біло,
мов у зшиточку /гарненькім/чистенькім
школяра, що добре вчиться.

Але єсть на світі люде
/божевільні/ Необачні, безпорадні,
що й при світлі сонця бачать
І хаос і ясні зорі,
кращі зорі ніж небесні
І хаос темніший пекла,
люде ті не знають світа,
як там рівно, ясно, біло.
/люде ті не знають світа,
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Але й світ їх теж не знає
І говорить, що життя їх,
То писання божевільних./

В тих людей життя буває,
Мов порізнені листочки,
Де написані поеми
Божевільного поета.

18. VII. 1900.
18. V. 27. 1900.
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Оригінал в Б-ці А. Н.